

Sygn. akt III Cz 1942/15, III Cz 2054/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Krystyna Wiśniewska - Drobny

Sędziowie SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR (del.) Joanna Łukasińska - Kanty

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 stycznia 2016 roku

sprawy z wniosku wierzyciela (...) w W. Spółki Akcyjnej
w W.

przeciwko dłużnikowi K. M.

o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu

w przedmiocie skargi dłużnika o wznowienie postępowania sądowego prowadzonego
w Sądzie Rejonowym w Rudzie Śląskiej pod sygn. akt I Co 756/14

na skutek zażaleń dłużnika

na rozstrzygnięcia zawarte w punktach 1 i 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 9 lipca 2015 r., sygn. akt I Co 1268/15

postanawia :

oddalić zażalenia.

SSR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty SSO Krystyna Wiśniewska-Drobny SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Cz 1942/15, III Cz 2054/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej postanowieniem z dnia 9 lipca 2015 roku odrzucił skargę dłużnika K. M. o wznowienie postępowania prowadzonego w Sądzie Rejonowym w Rudzie Śląskiej w sprawie o sygn. akt I Co 756/14 oraz oddalił wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem postanowieniem z dnia 18 marca 2014 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Rudzie Śląskiej nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 14 lutego 2014 roku o nr (...) klauzulę wykonalności na rzecz (...) w W. Spółki Akcyjnej w oparciu o art. 96 i 97 Prawa bankowego. Na podstawie tego tytułu wykonawczego wszczęto postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rudzie Śląskiej M. S. w sprawie Km 1250/14, które pozostaje w toku.

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 roku Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z wyrokiem wskazane przepisy tracą moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r.

Uwzględniając wskazany powyżej stan faktyczny, Sąd Rejonowy, stwierdził, że Trybunał Konstytucyjny odroczył utratę mocy obowiązującej art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe do dnia 1 sierpnia 2016 roku. Sąd uznał, że do tego czasu przepis musi być uznany za zgodny z Konstytucją, a tym samym wyłączony jest jego skutek retroaktywny. Sąd wskazał, że w dacie złożenia skargi wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie wywołał jeszcze skutków prawnych, co czyniło skargę niedopuszczalną.

Z tych względów Sąd Rejonowy skargę odrzucił na podstawie art. 410 §1 k.p.c., a wobec braku podstaw do wznowienia postępowania, Sąd oddalił wnioski o udzielenie zabezpieczenia jako bezprzedmiotowy.

Zażalenie na to postanowienie wniósł dłużnik zarzucając naruszenie art. 8 ust. 2 art. 32 ust. 1 i art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 401¹ i art. 407 § 2 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości w ten sposób, aby uwzględnione zostało w całości żądanie skargi o wznowienie z dnia 28 kwietnia 2015r., a także o zmianę postanowienia w części oddalającej wniosek o udzielenie zabezpieczenia ewentualnie o nadania orzeczeniu sądu odwoławczego rygoru natychmiastowej wykonalności i zaopatrzenie go w klauzulę wykonalności. Nadto wniósł o orzeczenie zwrotu wszystkich kosztów postępowania egzekucyjnego i sądowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 401¹ k.p.c., można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Skarżący, jako podstawę wznowienia w sprawie o sygn. akt I Co 756/14 Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej, wskazał niezgodność art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, co Trybunał Konstytucyjny stwierdził wyrokiem dnia 14 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt P 45/12. Równocześnie jednak Trybunał Konstytucyjny odroczył utratę ich mocy obowiązującej z dniem 1 sierpnia 2016 r.

Wskazać należy, że pomimo uznania tych norm za niekonstytucyjne, to jednak w świetle dopuszczalności wznowienia postępowania w niniejszej sprawie, tj. na podstawie art. 401¹ k.p.c., istotna jest kwestia odroczenia przez Trybunał Konstytucyjny odroczenia utraty mocy obowiązującej tych przepisów do dnia 1 sierpnia 2016r.

Odroczenie utraty mocy obowiązującej miało swoją podstawę w art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także (obowiązującym wtedy) art. 71 ust. 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym z dnia 1 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 102, poz. 643 z późniejszymi zmianami) oraz art. 100 ust. 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym z dnia 25 czerwca 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1064 z późniejszymi zmianami).

Odroczenie utraty mocy obowiązującej skutkuje tym, że w postępowaniu sądy winny uwzględniać wadliwe normy prawne do oceny zdarzeń, które wystąpiły przed utratą przez tę normę mocy obowiązującej (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006r., IV CSK 38/06). Oznacza to, na co zwrócił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 kwietnia 2008r. (I CZ 29/08), że wnioskodawca (skarżący) nie jest uprawniony do złożenia skargi o wznowienie postępowania, w którym orzeczenie wydano na podstawie niekonstytucyjnej normy prawnej, przed wejściem w życie tego wyroku. Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 września 2014r. (IV CSK 738/13).

Wskazać nadto należy, że aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego wyklucza możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 401¹ k.p.c. do czasu utraty mocy obowiązującej przez normę uznaną za niekonstytucyjną, co Sąd Najwyższy potwierdził już w 2009r. uchwałą Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2009r. (III PZP 2/09), której na podstawie na podstawie art. 61 § 6 zdanie drugie ustawy o Sądzie Najwyższym nadał moc zasady prawnej, wiążącej wszystkie składy orzekające Sądu Najwyższego co do wykładni przepisu, którego dotyczy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2015r., (...) (...)).

Wobec powyższego należało uznać zasadność odrzucenia skargi o wznowienie wniesionej 28 kwietnia 2015r. wobec odroczenia przez Trybunał Konstytucyjny utraty mocy obowiązującej art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe do dnia 1 sierpnia 2016 roku.

Odrzucenie skargi o wznowienie postępowania czyniło również zasadnym oddalenie wniosku o zabezpieczeniu roszczenia, a to wobec braku stwierdzenia przesłanek z art. 730¹ k.p.c.

Z tych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

SSR (del.) Joanna Łukasińska – Kanty SSO Krystyna Wiśniewska – Drobny SSO Andrzej Dyrda